

Proloog

1.

De Lusthof was een fonkelende diamant in een zetting van weel-derige bossen en kleurrijke tuinen en hoorde, net zoals het land daaromheen en alles daarin, toe aan Zijne Keizerlijke Hoogheid Cesarinus Ingilliam.

En de keizer was stervende.

Zijn gouden hemelbed had op de hoeken pilaren, en zware drape-rieën hingen in parelrood af. Hij lag onder lakens die verfrommeld kobaltblauw waren en zijn kussen was ingedeukt.

Al een paar dagen lag hij daar, terwijl zijn hof zich aarzelend om zijn laatste rustplaats schaarde en de wolken zich boven zijn Lusthof hadden samengepakt. Want op deze dag, nog in de herfst, maar als een voorbode van de komende winter, hingen in bedrukt grijs zware wolken tot op de pleinen en binnenhoven neer. De dag liep ten einde en het paarskleurige, laatste licht gaf een valse vrolijkheid aan de somberheid.

En vandaag had de Hofarts zijn onderzoek beëindigd en zijn vorst verteld wat Ingilliam al in zijn vergankelijke botten gevoeld had.

Er restte slechts de laatste wachttijd en Ingilliam keek naar de door flakkerend licht beschenen gezichten die hem allen even bekend, hoewel niet geliefd, waren.

Op de beste plek zaten zijn vrouw en hun zoon Constantinus. Ingilliam had nog een zoon, Mardukus, uit zijn eerste huwelijk, maar die was er niet bij. Mede daarom mocht Ingilliam zijn tweede vrouw niet. Hij wist ook dat zijn vrouw de macht over zou nemen zodra hij gestorven zou zijn. Niet Mardukus, de rechtmatige troonopvolger, zou hem opvolgen, maar Constantinus. Daar zou zijn vrouw wel voor zorgen.

Ingilliam, zijn keizerlijke vader opvolgend toen hij nog slechts een jongeling was, vond dat hij een moeizaam leven had geleid. Niet dat hij ooit had hoeven werken – hoewel hij regeren zeer zeker als werk betiteld zou hebben, zou iemand hem dat hebben durven vragen – maar omdat er twee ergernissen in zijn leven waren geweest. De eerste was dat hij getracht had de omringende landen en staatjes tot de zijne te maken. Dat was zijn wens geweest en hoewel iedere wens in zijn leven ogenblikkelijk tot uitvoer was gebracht, had hij ten aanzien van dat ene, wat hij meer verlangde dan al dat andere, niet zijn zin gekregen. Ingilliam was er namelijk van overtuigd dat oorlog en onderdrukking niet de wijze was om harten aan zich te binden; men zou zich vrij tot Ingilliam moeten wenden met het verzoek om zich bij zijn grootse rijk, het land Azerië, te mogen aansluiten. En hoewel een paar dat inderdaad gedaan hadden, waren er nog steeds een aantal die niet die wens hadden.

En zijn tweede ergernis was zijn tweede vrouw. Haar ogen glinsterden in het flakkerende licht en Ingilliam zag dat ze vrolijk was. Nog even en zij zou de machtigste vrouw van Azerië zijn.

Ingilliam keek naar Constantinus. Een dwaas kind vond hij hem. Van Mardukus had hij nooit kunnen houden omdat hij de oorzaak was van de dood van zijn eerste vrouw. Aan hun oudere zus dacht hij niet, die was uit zijn gedachten verdwenen sinds zij op vierjarige leeftijd aan de kerk was gegeven.

Liever dacht hij aan zijn eerste vrouw. Zij had hem haar liefde gegeven en hij had zoveel van haar gehouden. Haar beeltenis, jong en fris, stond hem nog duidelijk voor de geest, ook al was het lang geleden dat hij haar voor het laatst gezien had. Maar bij haar had hij zich veilig en vertrouwd gevoeld – bij haar alleen in zijn gehele leven. Het was bij haar dat zijn gedachten bleven steken. Hij sloot zijn ogen zonder dat hij het wist en stierf glimlachend.

“De keizer is dood, lang leve de keizer!” holde het bericht de Lusthof door.

Buiten leek het of je door een mist liep; zo laag hingen de wolken. En was het van een afstand alsof de wolken zich dreigend op de Lusthof gestort hadden, op de binnenhoven was de bewolking wit en klam, met scheuten loodkleurig paars erdoorheen.

Het duurde niet lang voor de eerste regendruppels vielen. Toen het eenmaal begonnen was, stroomde het steeds sneller en harder omlaag, tot bikkelharde regenvlagen de Lusthof geselden en niemand zich meer buiten waagde.

Met de regen kwam de wind en terwijl de muren gebeukt werden door het geweld, haastte het hof zich naar de nieuwe keizer.

Deze was, na verplicht geweest te zijn nog een laatste kus op het verstilde gezicht van zijn vader te drukken, naar de troonzaal geleid.

Hij zat op donzig pluche met een kussen in zijn rug, want zijn moeder was bang dat hij kou zou vatten op de koude gouden troon. Hij had een voetenbankje onder zijn voeten, want zijn voeten, gestoken in brokaten slippers, raakten de grond niet.

En achter hem stond zijn moeder, Hare Keizerlijke Hoogheid Cesarina Urtiana, als een flonkerend standbeeld. Het was zij die, ook al was haar zoon nu keizer, de macht in handen had. Want haar zoon kon pas over acht jaren gekroond worden – op zijn achttiende – en al die jaren zou zij zijn keizerlijke regentesse zijn.

Ritselend en klikklakkend kwamen ze hollend en dravend binnen; de Dames en Heren die nu aan hen beiden hun toewijding verschuldigd waren, en de wijde deuren waren niet breed genoeg om ze allemaal tegelijk binnen te laten. De japonnen van de vrouwen, met strikjes en slepen en pofmouwen, kreukelden, de schoenen, met hoge, met edelstenen of metaal ingelegde hakken en met bestrikte neuzen, traptten op voeten, en een aantal zakdoekjes, draagtasjes en parfumflacons werden door hun dragers verloren, en vertrapt door degenen die na hen kwamen.

Hoewel de Eerste Heer van het Opperkabinet als eerste zijn eer had moeten betuigen aan de nieuwe keizer, was hij al oud en hij kon niet op tegen de vluggere voeten en sterkere ellebogen van de jongeren. En zo was het de Eerste Dame die als eerste de nieuwe keizer bereikte en zo diep door haar knieën boog dat haar rok opbolde en haar voorhoofd, met daarop een wankel constructie van opgewerkt haar, bijna de grond raakte.

“Uwe Keizerlijke Hoogheid...” hijgde ze, “... de Eerste Dame betuigt u de eerbied en het respect dat zij u verschuldigd is.”

De keizer liet zijn benen heen en weer schommelen zodat hij haar tegen de pruik schopte en zei: “Ik heb uw woorden gehoord.”

Ze stond op, verrukt om als winnaar uit de wedloop gekomen te zijn, boog weer diep en maakte plaats voor de Eerste Heer van het Opperkabinet. Hij zakte niet door de knieën, maar maakte een diepe reverentie, waarbij hij zijn hoed ver tot achter zijn rug bracht en zijn sierfloret rechtovereind kwam te staan en aldus in de buik van de Eerste Adviseur van de Raad der Adviseurs prikte.

De nieuwe keizer groette de Eerste Adviseur, daarna de Tweede Heer, de Tweede Adviseur, de Tweede Dame, de Eerste Huismeester, de Derde Heer, de Derde Dame, de Eerste Huisdame, de Derde Adviseur en daarna vele anderen, tot het hem begon te vervelen en hij nadrukkelijk gaapte. Maar de etiquette schreef voor dat iedereen zich bij hem aandiende,

tot de laagste staljongens, dienstmeisjes en kokshulpjes aan toe. Die kwamen aarzelend binnen, niet gewoon aan de schittering van de troonzaal en onwennig bogen zij voor hun vorst, die zij na deze keer nooit meer van zo dichtbij zouden zien.

Na deze uitputtende ceremonie werd de keizer naar zijn vertrekken geleid terwijl elders in de Lusthof begonnen werd met de voorbereidingen voor de keizerlijke begrafenis.

Vijf jaar later

1.

Jarik sprong op van de richel waar hij had gezeten. Gevaarlijk ver leunde hij over dezelfde richel heen en kneep zijn ogen tot spleetjes. In de verte, als een donker lint tegen de lichte lentebegroeiing, was beweging te zien.

Jarik stak een hand op, meer als een soort jongensachtig overwinningsgebaar dan als groet, en holde naar beneden om tot stilstand te komen voor de deur – die Jarik echter niet de toegang tot de verweerde uitkijktoren had kunnen beletten daar hij het slot geforceerd had. Jarik rende langs een bouwstallage heen, onder een passage door en via een overdekte gang de binnenplaats op, roepend: “Ze komen! Ze komen!”

Zijn woorden wekten beroering; mensen die op de binnenplaats bezig waren geweest, stopten hun werkzaamheden, de wachten die op de omliggende hoge transen liepen, stopten en keken uit over de omgeving. Terwijl Jarik over het plein rende, kwam van de andere zijde, onder de poort door die toegang gaf tot de landgoederen, een ruiter aangereden.

Jarik kon net de ruiter ontwijken. Hij keek even op naar de man, riep dan weer: “Ze komen!” en snel glipte hij weg.

“Jarik!” brulde de man, die abrupt zijn paard keerde, hem achterna.

Jarik keek even over zijn schouder, grijnsde, en verdween door een van de deuren die toegang gaven tot de vele vertrekken die rond de binnenplaats lagen. Via een aantal gangen, trappen en portalen bereikte hij het hoofdgebouw dat, afgezien van de uitkijktoren waar Jarik vandaan kwam, het hoogste gebouw van het Erfdom was.

Jarik hield halt voor een deur, gaf er een roffel op, en stormde dan naar binnen zonder antwoord af te wachten.

“Jillis, ze komen!” riep hij, en bleef dan bedremmeld staan bij het zien van de aanwezigen. Dan maakte hij een buiging.

“Is het werkelijk, werkelijk nodig om je altijd zo overhaast voort te bewegen?” informeerde Athelie minzaam, terwijl haar drie Dames Jarik al even koel opnamen.

Maar Jillis’ ogen werden groot en rood kleurde haar wangen. “Hoort u dat, moeder?” Haar stem trilde van opwinding.

“Ik hoor het, kindlief. De tijd is gekomen, ach, al zo snel, dat wij ons dienen voor te bereiden,” zei Athelie zonder Jillis aan te kijken. In plaats daarvan keek ze nog steeds naar Jarik. “En mag ik informeren waarom het heuglijk nieuws als eerste jouw oren bereikt heeft?”

Jarik zweeg en staarde naar de punten van zijn schoenen.

“Je bent natuurlijk weer naar de oude toren gegaan. Ik heb je al zo vaak meegedeeld dat ik dat niet op prijs stel. Ik zal waarlijk blij zijn als dat ding afgebroken is. Verlaat nu het vertrek en vervoeg je bij Foreasi, hij zal je een geschikte straf toedienen.”

Jarik keek zijn moeder even aan, draaide zich dan om en holde de kamer uit.

“Ik ben blij dat niet hij de oudste is.”

“Maar hij bracht het nieuws wel als eerste!”

“Och, kind, dat hadden we anders toch wel vroeg genoeg gehoord.” Athelie stond op. “Het is tijd om je dienaressen te halen.”

“Zijn ze dan al zo dichtbij?”

“Dat, mijn lieve kind, is kennis die ik niet bezit. Maar het is immer beter om te vroeg dan te laat gereed te zijn.”